

LBRIS

We know
books

SERGIU SOMEȘAN

Dulce ca moartea
e sărutarea ta

sm^{art}
PUBLISHING

Cuprins

Capitolul 1. Moarte, călătorie și puțină zbenguială	5
Capitolul 2. O ședință ultrasecretă.....	25
Capitolul 3. O excursie la Roma.....	31
Capitolul 4. O simplă durere de ficat	45
Capitolul 5. Spitalul de urgență.....	50
Capitolul 6. Echipa de intervenție	54
Capitolul 7. Pe teren	60
Capitolul 8. O anchetă dură	70
Capitolul 9. O altă ședință la fel de secretă	78
Capitolul 10. Un acces de furie la Kremlin	80
Capitolul 11. O anchetă încrucișată	83
Capitolul 12. Îngrijorări în China	91
Capitolul 13. O ședință medicală	94
Capitolul 14. O ședință a Consiliului de Securitate	102
Capitolul 15. Revoluția îmbrățișărilor	109
Capitolul 16. Un transfer dificil.....	111
Capitolul 17. Când viața bate filmul.....	116
Capitolul 18. Haosul final	120

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOMEȘAN, SERGIU

Dulce ca moartea e sărutarea ta / Sergiu Someșan. –
București: Smart Publishing, 2022

ISBN 978-606-068-054-3

821.135.1

Copyright © 2022 Sergiu Someșan
Toate drepturile rezervate.

Tehnoredactor: Liviu Stoica

ISBN 978-606-068-054-3

București, 2022

Capitolul 1

Moarte, călătorie și puțină zbenquială

Prima amintire pe care Eva o avea despre moarte era de la înmormântarea bunicii ei. Cam cu vreo zece ani în urmă. Curios este că nu despre bunica ei își amintea și nici despre moartea ei. În mormântarea în sine fusese o imensă plictiseală. Câțiva preoți cântau pe nas niște cântece fără cap și fără coadă lângă o cutie de lemn maro, iar bunica ei nici măcar nu se vedea, deși ea presupunea că este în cutie. Oricum, nu se vedea. După ce au terminat de cântat, au băgat cutia în groapă și au pus-o pe ea să arunce primul bolovan. Pe urmă nu a mai băgat-o nimeni în seamă, iar ea a început să se plimbe printre morminte.

La un moment dat, i s-a părut că aude pe cineva plângând și când s-a apropiat, a văzut că era o cățelușă care săpa de zor sub o placă de beton unde fusese probabil îngropată stăpâna ei. Era slabă, nemâncată și însetată, iar labele din față le avea însângerate de la cât săpase în zadar. S-a gândit să se ducă să-i caute o cutie, să-i aducă măcar puțină apă.

Lângă ea a apărut un bărbat uriaș, sau așa i s-a părut ei, fiindcă era mai firavă. El a spus că îi aduce degeaba apă, fiindcă nu vrea să mănânc și nici să bea apă. Era paznicul cimitirului și, ca să o convingă, a scos de după piatra de mormânt o cutie de conservă și o sticlă de apă.

— Ia, încearcă să-i dai tu, poate de la tine vrea.

A turnat câteva picături de apă în cutia de conservă și a apropiat-o de botul cățelușei. Biata cățelușă a întors ochii spre ea ca și cum i-ar fi spus:

— Nu apă vreau, fetiță dragă, ci pe stăpâna mea înapoi!

A luat-o în brațe strângând-o cât putea de tare, ca să-i transmită toată dragostea și compasiunea ei. Cățelușă i-a acceptat câteva clipe îmbrățișarea, apoi s-a întors la săpatul ei zadarnic. Mai târziu, la școală, când a învățat despre mitul lui Sisif, așa și-l imagina: ca o cățelușă albă care săpa în zadar.

Eva a început să plângă cu lacrimi atât de amare, încât paznicul, cât era el de solid, i-a spus:

— Fetiță dragă, du-te... că, uite, te caută familia. Și pe urmă mă faci și pe mine să plâng. Au trecut sute de oameni pe aici și nu am plâns după niciunul și acum mă faci să plâng după Emma. Așa scrie pe cureaua cățelușei.

Locuia destul de aproape de cimitir, așa că a doua zi a mai făcut un drum și a luat pentru orice eventualitate și o sticlă de apă cu ea. Paznicul cimitirului era deja lângă mormânt, cu o lopată în mână.

— A murit azi-noapte și chiar dacă nu e voie să îngropăm animale în cimitire, mă gândeam că nu ne vede nimeni. Chiar mă gândeam dacă o să apari să îți iei rămas-bun de la ea.

Emma era atât de mică și de slăbită că bărbatul i-a săpat groapa în doar câteva minute.

— Crezi că ar trebuie să zicem ceva? a întrebat Eva. Fiindcă preoții ăia au vorbit o grămadă la mormântul bunicii mele.

— Nu există rugăciuni pentru câini, dar putem inventa noi una! Hai să zicem amândoi: să-ți fie țărâna ușoară, dragă Emma, și drum lin până la stăpâna ta!

Au zis amândoi asta, apoi Eva a acoperit-o cu țărână folosindu-și palmele pe cățelușă și la cap i-a pus micul medalion din alamă în formă de cruce, pe care îl purta la gât.

A plecat și pe urmă nu a mai trecut pe acolo, chiar dacă ocazional mai ajungea de sărbători pe la mormântul bunicii ei.

În viață, chiar dacă durerea după cățelușă moartă i s-a mai atenuat, a rămas pentru totdeauna că așa ceva ar putea fi maximum de durere pe care îl putea simți cineva.

Și-a adus aminte de Emma peste ani, când a văzut-o pe Dora, cățelușă dirigintei, care părea identică cu Emma. Erau adunați toți elevii clasei a XI-a a Liceului de Artă care așteptau instrucțiunile pentru tabăra de creație în care urmau să plece.

Și Dora o iubea pe Eva, fiindcă atunci când a intrat în curtea școlii s-a smucit din lesă și a ținut-o tot într-o fugă până la Eva, ca să o ia în brațe.

Diriginta clasei a XI-a, care putea fi considerată deja a clasei a XII-a fiindcă tocmai terminaseră anul, era denumită de toți „Majurul“ și își merita pe deplin renumele, fiindcă avea nu numai vocea puternică, dar și tonul unui majur din vechea armată. Se numea Amalia Colțea

și numele zău că i se potrivea, pentru că părea foarte colțuroasă, cel puțin la prima vedere.

— Eva, să faci bine să nu mi-o alinți iar ca data trecută, dar nici Dora și nici Eva nu păreau să o bage în seamă fiindcă se piguleau de zor, de parcă nu s-ar mai fi văzut de o grămadă de ani! Plus că erau preferatele dirigintei, chiar dacă din motive diferite.

O ținea minte pe doamna Colțea încă din primele ore de desen, pentru că după ce i-a privit câteva lucrări, i-a spus încet, de parcă nu ar fi vrut să audă și ceilalți elevi:

— Eva, ești genială, dar ai grijă că toate marile genii au partea lor de nebunie. Ai grijă când o fi să apară nebunia ta, să o dirijezi spre ceva care să te ajute, nu să te distrugă!

Se aflau în curtea liceului 22 de elevi, 2 profesori și două microbuze care tocmai au sosit gata să plece la o tabără de desen din Predeal.

Eva s-a retras la umbra sălii de sport și a început să butoneze la telefon.

— Eva, i-a spus mama ei când a văzut ce face, nu este politicos ce faci! Poate ar trebui să te duci să discuți cu ceilalți colegi. Și așa îți ies vorbe că ești retrasă și încrezută...

— Știu, mamă, așa o să fac, dar trebuie să îi trimit un mesaj urgent lui Florin, că parcă-i bătut în cap și nu înțelege. Dacă ar fi după el, ar trebui să îi scriu în fiecare minut ce fac. Ca un fel de reportaj de la fața locului. S-ar putea să regrete cândva dorința asta a lui prostescă.

După câteva minute, i-a arătat mamei ei telefonul:

— Spune-mi dacă crezi că acum este bine. Mi-am schimbat și statusul, poate că acum pricepe că nu este el alesul:

„**JUR** ca până când o să îl găsesc pe cel merit mie să nu mă mai implic în nicio relație, chiar de-ar trebui să aștept și **ZECE** ani pentru asta.

JUR ca până când va apărea el în viața mea, trupul meu să rămână neatins de mâinile altcuiva și buzele mele să nu cunoască dulceața altor buze, iar sânii mei să rămână puri și virginali în așteptarea mângâierilor lui.

Iar atunci când îl voi găsi sau când el mă va găsi pe mine, îmi va trebui mult timp până să mă conving că el este alesul căruia merită să mă dăruiesc din tot trupul și sufletul.

Vreau să fiu ca o zeiță și să mă păstrez numai pentru **EL**, pe care să îl aștept nepăsătoare și rece la alte tentații, până când va apărea în calea mea“.

Mama ei a citit mesajul de pe telefonul Evei și a clătinat din cap, apoi a oftat:

— Eva, Eva, în ultimul timp parcă nu te mai recunosc. Mesajul ăsta ar fi fost perfect dacă i l-ai fi trimis ca mesaj pe Messenger numai lui Florin, nu să îl pui pe pagina ta să îl citească toți.

— Și ce dacă? a întrebat nepăsătoare Eva. Abia se va lămuri toată lumea cu cine are de a face și că nu sunt dispusă la aventuri de câteva zile, precum colegile mele.

— Știi că tu călătorești cu Marcel Bindea, fustangiul ăla notoriu?

— Da, știu, și ce-i cu asta?

— Va citi și el mesajul ăsta.

— Și ce dacă îl va citi? Abia se va lămuri cu cine are de-a face și mă va lăsa în pace. Plus că mie nici nu îmi place, nu știu ce gălesc fetele la el.

— Eva dragă, din câte mai cunosc eu genul ăsta de băieți, pentru el mesajul tău nu va acționa ca un avertisment, ci ca o provocare, așa că ai grijă. Și nu știu cum să îți explic, dar un jurământ prin expunerea lui publică capătă, așa, un caracter universal, ca să nu zic sacru! Dar hai să mergem, că se adună lumea.

Diriginta nu îi însoțea pe copii, dar avea de gând să organizeze totul ca la carte ca ea să poată dormi liniștită până i se întorc elevii. Uneori, când era într-o dispoziție melancolică, îi numea „puiuții ei“.

A bătut din palme și s-a lăsat o liniște mormântală:

— Nu are rost să vă spun ce sfori a trebuit să trag că să vă pot trimite în plină vară într-o tabăra de creație de la Predeal. Sper să vă întoarceți cu un premiu pe măsură și să păstrați ordinea și disciplina așa cum v-am învățat.

A aruncat ochii roată asupra lor și le-a spus:

— O singură plângere din partea personalului de la hotel despre felul cum vă purtați și trimit microbuzele după voi. Fără băuturi, fără jointuri și fără excese de nicio natură!

— Văd că perechile au fost oarecum făcute: profesorul Pușcașu va merge cu primii 11 elevi, conform tabelului. Profesoara Balu va fi în următorul microbuz cu ceilalți 11 elevi. Disciplină și ordine, ca să nu ne faceți liceul de răs. În afară de asta, vă va urma în tabăra de creație și Bindea Marcel, care va participa chiar dacă nu este din clasa noastră, dar el are propria lui mașină de două locuri în care o va lua și pe Eva, care a fost bolnavă până

săptămâna trecută și nu am trecut-o pe lista mare fiindcă nu știam dacă va putea participa.

Un început de hohot de răs s-a pornit dinspre cei 22 de elevi care ascultau, dar care a fost repede înăbușit sub privirea de foc a dirigintei. Hohotul pornea de la faptul că Eva era considerată cea mai frumoasă și mai cuminte fată din liceu. Toate femeile de serviciu o numeau „păpușa Barbie“, iar talentul îi era demonstrat de numeroasele premii internaționale care erau etalate cu mândrie pe holurile liceului. Începutul de hăhăit venea de la faptul că urma să călătorească cu Marcel, care era considerat cel mai fustangiu băiat din liceu. Avea și de ce. Chiar dacă nu era prea frumușel, ba părea puțin pocit dacă îl priveai dintr-o parte, tatăl lui era senator și îi permitea băiatului cam de toate. Mereu venea la școală cu mașini de lux, dar firea lui era destul de afurisită și devenea de-a dreptul detestabilă, în afară de cazul în care era dornic să cucerească vreo fată, când era numai lapte și miere. Cel puțin până o „rezolva“, așa se lăuda el.

Când l-au văzut că apare cu BMW-u lui decapotabil în curtea liceului, atât diriginta, cât și mama Evei i-au făcut semn să se apropie de ele.

Erau prea departe ca să se audă ce au vorbit, dar din când în când Marcel aproba cu o voce spăsită:

— Da, doamnă, sigur că da, doamnă, bineînțeles că da, doamnă.

După ce femeile au terminat de spus ce aveau de spus, Eva s-a urcat în mașină, s-a așezat comod și după ce și-a pus centura de siguranță a făcut cu mâna mamei ei, ceilalți elevi au făcut și ei cu mâna părinților care și-au făcut timp să îi însoțească, iar micul convoi a pornit la drum.

— Noi o să mergem puțin mai încet, că altfel, când ajungem la Posada, murim încet în urma lor, o să vezi.

— Bine, facem cum vrei tu, că doar tot la Predeal ajungem. Sunt însă curioasă ce te-au instruit aproape un sfert de oră...

— Păi, în rezumat ar fi cam așa: să nu te ating nici măcar cu o floare.

A schimbat viteza și, ca din greșeală, i-a atins piciorul.

— Vezi tu, au zis mult și bine să nu te ating nici măcar cu o floare, dar nu au spus nimic despre mâini.

A zâmbit și Eva involuntar, iar înainte de a intra în Ploiești, el i-a mai atins ca din greșeală piciorul.

— Asta chiar e necesar? a întrebat ea făcând pe supărata.

— Nu chiar, dar când te-am atins prima dată, mi s-a părut că simt așa un fior, ceva special, așa că acum am vrut să mă conving. Și sunt sigur că și tu simți același fior, numai că ți-e jenă să recunoști. Uite, acum pun mâna mai încet, ca să ai timp și tu să te convingi.

A atins-o iar, de data asta mai aproape de chiotei și, într-adevăr, parcă a simțit un fior. Dar ținând seama de faptul că niciodată niciun băiat nu o mai atinsese acolo, poate că era firesc.

— De data asta, mi-am dat seama că ești virgină, din cel puțin două motive:

Poate că ar fi trebuit să încheie aici discuția, mai ales ținând seama de reputația lui, dar curiozitatea ei a fost mai puternică, așa că a întrebat:

— Care sunt alea?

— Păi, unul dintre motive este că de fiecare dată când pun mâna pe piciorul tău, de fiecare dată o pun cu unu-doi

centimetri mai aproape de păsărica ta, iar tu strângi din picioare ca și acum ai încerca în felul ăsta să îți aperi sigiliul.

Oare așa făcea? Toate erau prea noi pentru ea, așa că nu își putea conștientiza emoțiile.

Ca să schimbe vorba, a întrebat:

— Și al doilea motiv?

— Al doilea motiv este simplu: mi-a spus mama ta!

— Ți-a spus mama mea așa ceva? a întrebat ea consternată.

— Da, a spus și a mai spus ceva. Că după ce vii de la Predeal, prima vizită o vei face la ginecolog, iar dacă nu mai ești virgină, îmi taie puța. Iar ca să mă convingă, a scos și un cutter din geantă.

Parcă nu-i venea să creadă așa ceva! Atât de obsedată era maică-sa de virginitatea ei?

Au schimbat subiectul și a întrebat-o despre viața ei și dacă are un iubit. Avea. Și avea chiar și un film cu el, pe care i l-a arătat. El era la Liceul de Muzică și cânta dumnezeiește. În film, nici nu mai privea partitura, ci doar îi cânta cu ochii în ochii ei. Erau iubiți aproape de un an și i-a spus că nu numai că nu au făcut dragoste, ci nici măcar nu a sărutat-o. Doar o dată, la o despărțire, dar era o sărutare așa... ca de copii, ușor pe buze.

— Nu-mi vine să cred așa ceva, a spus el și părea de-a dreptul stupefiat. Păi și atunci, de ce-i mai zici iubit?

— Pentru că îl cunoaște mama, are încredere în el și uneori mă duc cu el la spectacole și la filme.

— Atunci îți este prieten, nu iubit. Nu zic neapărat că trebuie să faceți sex, ca să vă numiți iubiți, dar măcar câteva mozoale tot ar fi trebuit să aveți. Măcar ai avut vre-un orgasm?